

der saa bliver den samme Forskjel mellem Klein og Johansen som Valgprotokollen udviser, idet det nemlig er Tilfældet med 8—9 Stykker for Johansen og 4 Stykker for Klein. Dette stemmer ogsaa fuldkommen med, hvad Forhøret i og for sig udviser, idet nemlig samtlige Valglisterførere have erklæret, at der mødte kun saa Valgere i Kvartersets Løb, og deres Lal var omtrent lige fordelt mellem de to Kandidater. Dermed er det fuldkommen stemmende, at naar man gjør op, hvem der er den Sikre og den Tvivlsomme med Hensyn til Kvarteret for begge Vedkommende, saa vil man faae omtrent det samme Resultat, som Valgprotokollen udviser; men jeg skal tilføie, at selv om man imod Alt, hvad jeg maa anse for billigt, vilde trække fra Klein dem, der for hans Vedkommende ere de tvivlsomme, og derimod ikke trække fra Johansen dem, der for hans Vedkommende ere tvivlsomme, Noget, jeg, som sagt, vilde finde i højeste Grad ubilligt, saa kan jeg endda ikke se rettere, end at Klein da beholder en Stemme tilovers over den Anden. Der er nemlig, som sagt, kun 4 Tvivlsomme for hans Vedkommende, uagtet jeg har taget det meget nøie, og endog blandt de Tvivlsomme regnet en Mand, der hedder Dvíst, som tror, at han stemte Kl. 2, medens i Virkeligheden Kvartersfristen først blev sat henved Kl. 2³/₄. Efter Alt, hvad jeg saaledes har anført, vil det ikke undre de ærede Herrer, at Mindretallet ikke kan deltage i Flertallets Indstilling, men derimod maa indstille det flete Valg til Godkendelse. Dette skal jeg herved gjøre; men forinden jeg slutter, bliver jeg dog nødt til endnu at gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af nogle Ytringer, der findes i Flertallets Betænkning med Hensyn til den Maade, hvorpaa Forhørerne ere bleve optagne. Flertallet har nemlig fundet det nødvendigt at gjøre nogle Indsigelser, dels imod, at Dommeren Cand. juris Valeur, der fungerede som Sættedommer og var konstitueret Dommer, ikke har veget sit Sæde under Afhøringen af hans Broder, Bryggerieier S. Valeur i Aalborg, der førte en af de Aalborgske Stemmelister, og dette endog, uagtet der fremtraadte flere Vidner imod Valeurs Udsagn om Maaden, hvorpaa han havde afvist en Valger. I denne Henseende maa jeg bemærke, at der, saavidt mig bekendt, aldeles ikke er Noget i Lovgivningen, som siger, at en Dommer skal vige sit Sæde, fordi den Person, han afhører som Vidne, er hans Nærbeflegete, og det var jo oprindeligt som Vidne, han afhørte Valeur. Nu er det ganske vist, at der under Forhøret fremkom Sigtelser imod Valeur og hans Kollega ved Bogstaverne N. til Q. om, at de skulde have afvist en Valger under Kvartersfristen, som vilde stemme for Johansen, og derimod modtaget Stemmer for Klein senere; men hele denne Anse var saa aabenbar ubegrundet, at der aldeles ingen rimelig Tvivl var til, at fordrer, at Dommeren af den Grund skulde have al den Ophøvelse med at

vige sit Sæde og faae konstitueret en ny Sætte, dommer til at afhøre om dette specielle Punkt. Sagen var nemlig den, at en Mand, der hedder Christensen, paastaar, at han kom til Valeur og Schjærring, der sad og førte Valglisterne ved Bogstaverne N—Q, og sagde, at han vilde stemme, men at han blev afvist med den Ytring: Det er for sent. De to Valglisterførere sige, at de ikke kunne huske Noget derom; men har noget Saa-dant fundet Sted, saa have de ikke sagt til den Paagældende, at det var for sent, men at det var ved C. han skulde møde, fordi han hed Christensen, og altsaa hørte under dette Bogstav. Men under alle Omstændigheder, hvad enten det er gaaet saaledes eller saaledes til, saa er det indlysende, at den hele Anse mod Valeur og Schjærring var i højeste Grad urimelig og ubesøjet, idet de aldeles ikke havde Noget at gjøre med en Mand, som hed Christensen, men førte Systerne fra N—Q, og det vilde derfor have været høist ufornødent, om Dommeren havde veget sit Sæde af den i Klagen ansøgte Grund. Men heller ikke kan jeg finde, at der skulde være større Grund for Dommeren til at tage til Følge den i Betænkningen nævnte Opfordring fra Klagerne om at „afæste 5 navngivne Mænd i Aalborg en Forklaring over, om de vare eller ikke vare vidende om, at den ikke valgte Kandidat Johansen havde et Flertal af Stemmer paa den Tid, da Stricker satte en Frist af 1 Kvarter“ osv. Jeg maa for det Første hertil bemærke, at de Personer, der i denne Sag ere optraadte som Klager, i Sandhed ikke kvalificerede sig til at kunne bestemme, hvorledes Forhørerne skulde optages; thi jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at disse Personer have vist sig i denne Sag som i høj Grad upaalidelige Personer, der kom frem med Klager, om hvilke de bagefter, da de bleve afhørte En for En, næsten Alle erklærede, at de aldeles ingen personlig Kundskab havde til deres Klages Indhold. De havde kun indgivet den i Genhold til, hvad de havde hørt, uden at det dog lykkedes dem nærmere at kunne skaffe Noget omhelst frem, af hvem de havde hørt Noget, som kunde bestyrke Klagen. Navnlig det, som var Hovedpunktet, nemlig Nummer 2; — det første Punkt af Klagen, der angik Kvartersfristen, kunde de sagtens angive, thi det stod jo i selve Valgprotokollen, at Formanden havde sat 1 Kvarters Frist; — men hvad det angik, at der i dette Kvarter var modtaget Stemmer for Klein og ikke for Johansen, det vare de ikke blot selv fuldstændig ude af Stand til at afgive Forklaring over, men de kunde heller ikke give Anvisning paa Andre, som kunde oplyse det. Jeg maa altsaa sige, at disse Personer ingenlunde egnede sig til, at man skulde lægge nogen fortrinlig Vægt paa deres Opfordringer til og Formaning om, hvorledes Forhørerne skulde holdes. Men jeg maa dertil føie, at navnlig naar man ser i det Entelte